

ČESKÁ REPUBLIKA
R O Z S U D E K
J M É N E M R E P U B L I K Y

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem v právní věci žalobce: **Z. Z.**, nar., st. příslušnost A., t. č. zajištěn v, zast. JUDr. Martinem Šmerdou, advokátem, se sídlem Vránova 756/39, Brno, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje**, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové agend, se sídlem Pod Zámkem 922, Valtice, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 9. 2018, č. j. KRPB-212469-18/ČJ-2018-060027-Z,

t a k t o:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Ustanovenému zástupci JUDr. Martinu Šmerdovi, advokátovi se sídlem Vránova 756/39, 621 00 Brno **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 8.228 Kč, která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Krajského soudu v Brně. Náklady právního zastoupení nese stát.

O d ů v o d n ě n í:

I. Vymezení věci

Žalobce se žalobou domáhá zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, jimž byl žalobce podle § 129 odst. 1 zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) ve spojení s čl. 28 odst. 2 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26.6.2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobu bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“ či „Dublinské

nařízení“) zajištěn na dobu 30 dnů, tj. ode dne 20. 9. 2018 do 19. 10. 2018, a to za účelem jeho předání podle Dublinského nařízení.

II. Žaloba a její doplnění

Z odůvodnění rozhodnutí i evidenční karty žalobce plyne, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu v Bulharsku dne 16.8.2018 a v ČR byl zadržen dne 20.9.2018. V ČR ani po zadržení nepožádal o mezinárodní ochranu. Žalobce namítal, že čl. 28 odst. 3 Dublinského nařízení normuje možnost zajištění osoby, pokud požádá ve vydávající zemi o mezinárodní ochranu. Tento závěr plyne z čl. 28 odst. 3 Dublinského nařízení, které stanoví maximální lhůtu zadržení 1 měsíc od podání žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobce v ČR o mezinárodní ochranu nepožádal, a tudíž je jeho zajištění nezákonné a nelze na něj čl. 28 odst. 3 aplikovat. Měl-li žalovaný důvodné obavy, pak měl o zajištění rozhodnout dle jiných obecně závazných právních předpisů.

III. Vyjádření žalované

Žalovaná ve svém vyjádření především odcitovala § 129 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců a čl. 18 odst. 1 písm. b) s d), čl. 20 odst. 1, 5, 21 odst. 1 a 24 odst. 1 a 2. Dále žalovaná uvedla, že dublinské řízení rozlišuje řízení o převzetí a řízení o přijetí zpět žadatele. V případě převzetí žadatele se jedná o situaci, kdy žadatel podal novou žádost o azyl ve členském státě poté, co již bylo zahájeno řízení o žádost o azyl v jiném členském státě. Řízení o přijetí zpět se pak aplikuje, pokud byla podána první a jediná žádost o azyl v jednom ze členských států, avšak je možnost, že k posouzení této žádosti je příslušný jiný členský stát. Žalobce přicestoval do ČR dne 20.9.2018 v úkrytu nákladního automobilu bez cestovního dokladu a víza či jiného povolení, které by jej opravňovalo k pobytu na území ČR. Lustrací provedenou v dostupných informačních systémech PČR nebyly zjištěny žádné jiné informace. Žalobci byly sejmuty otisky a jejich porovnáním provedeným prostřednictvím systému EURODAC bylo zjištěno, že dne 16.8.2018 požádal o mezinárodní ochranu v Bulharsku. Na území ČR o mezinárodní ochranu nežádal a deklaroval svůj záměr pokračovat v cestě do Francie a požádat tam. Žalovaná využila svého zákonného oprávnění a žalobce zajistila, aby tím vytvořila podmínky pro realizaci jeho případného předání do země, která bude nakonec shledána příslušnou k řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu na území členských států.

IV. Posouzení krajským soudem

Napadené rozhodnutí krajský soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s., přičemž vycházel ze skutkového právního stavu zjištěného k datu vydání napadeného rozhodnutí. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**, přičemž se řídil následujícími úvahami.

Žalobce především namítal, že v ČR nepožádal o mezinárodní ochranu a proto na něj nebylo možné aplikovat čl. 28 odst. 3 Dublinského nařízení.

Podle čl. 18 odst. 1 písm. b) Dublinského nařízení členský stát příslušný podle tohoto nařízení je povinen přijmout zpět za podmínek stanovených v člancích 23, 24, 25 a 29 žadatele, jehož žádost se posuzuje a který učinil žádost v jiném členském státě nebo který se nachází na území jiného členského státu bez povolení k pobytu.

Podle čl. 24 odst. 1 Dublinského nařízení pokud se členský stát, na jehož území se osoba podle čl. 18 odst. 1 písm. b), c) nebo d) zdržuje bez povolení k pobytu a v němž nebyla podána žádná nová žádost o mezinárodní ochranu, domnívá, že je příslušný jiný členský stát v souladu s čl. 20 odst. 5 a čl. 18 odst. 1 písm. b), c) nebo d), může tento jiný členský stát požádat o přijetí této osoby zpět.

Podle § 24 odst. 2 téhož nařízení pokud členský stát, na jehož území se osoba zdržuje bez povolení k pobytu, odchylně od čl. 6 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady [2008/115/ES](#) ze dne 16. prosince 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí⁽¹⁵⁾ rozhodne o vyhledávání v systému Eurodac podle článku 17 nařízení (EU) č. [603/2013](#), předkládá se žádost o přijetí zpět v případě osoby uvedené v čl. 18 odst. 1 písm. b) nebo c) tohoto nařízení, nebo osoby uvedené v čl. 18 odst. 1 písm. d) tohoto nařízení, jejíž žádost o mezinárodní ochranu nebyla zamítnuta konečným rozhodnutím, co nejdříve a v každém případě do dvou měsíců od nalezení shody v rámci systému Eurodac podle čl. 17 odst. 5 nařízení (EU) č. [603/2013](#).

Pokud žádost o přijetí zpět vychází z jiných důkazů než z údajů získaných ze systému Eurodac, zasílá se dožádanému členskému státu do tří měsíců ode dne, kdy se dožadující členský stát dozví, že může být pro dotyčnou osobu příslušný jiný členský stát.

Podle čl. 28 odst. 2 Dublinského nařízení členské státy mohou zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení, existuje-li vážné nebezpečí útěku na základě posouzení každého jednotlivého případu, a pouze pokud je zajištění přiměřené a nelze účinně použít jiná mírnější donucovací opatření.

Podle čl. 28 odst. 3 téhož nařízení Zajištění musí být co nejkratší a nesmí trvat déle než po dobu, která je nezbytná k náležitému provedení požadovaných správních řízení do doby provedení přemístění podle tohoto nařízení.

Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, lhůta pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět nesmí překročit jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu. Členský stát, který vede řízení v souladu s tímto nařízením, požádá v těchto případech o urychlenou odpověď. Tato odpověď musí být poskytnuta do dvou týdnů od okamžiku obdržení žádosti. Není-li odpověď poskytnuta v této dvoutýdenní lhůtě, má se za to, že bylo žádosti vyhověno, což má za následek vznik povinnosti převzít nebo přijmout dotyčnou osobu zpět, včetně povinnosti zajistit její řádný příjezd.

Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, přemístění této osoby z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu se provede, jakmile je to z praktického hlediska možné, a nejpozději do šesti týdnů od implicitního nebo explicitního vyhovění žádosti o převzetí či přijetí dotčené osoby zpět ze strany jiného členského státu nebo od okamžiku, kdy skončí odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum podle čl. 27 odst. 3.

V případě, že dožadující členský stát nedodrží lhůty pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět, nebo pokud se přemístění neuskuteční ve lhůtě šesti týdnů uvedené v třetím pododstavci, nesmí být osoba dále zajištěna. Články 21, 23, 24 a 29 se použijí obdobně.

Dublinké nařízení rozlišuje dva druhy řízení. První z nich je řízení o převzetí, tj. žadatel podal novou žádost o mezinárodní ochranu v jiném členském státě, ačkoliv již bylo zahájeno řízení o žádosti o mezinárodní ochranu v jiném členském státě (k tomu srov. např. čl. 18 odst. 1 písm. b) Dublinkého nařízení). Druhým typem řízení je pak řízení o přijetí zpět, tj. žádost o mezinárodní ochranu je podána v jednom z členských států a žadatel pak na území dalšího členského státu, kde se zdržuje bez povolení k pobytu, novou žádost nepodá. V posuzovaném případě žalobce přicestoval do ČR dne 20.9.2018 v úkrytu nákladního automobilu bez cestovního dokladu a víza či jiného povolení, které by jej opravňovalo k pobytu na území ČR. Žalobci byly sejmuty otisky a jejich porovnáním provedeným prostřednictvím systému EURODAC bylo zjištěno, že dne 16.8.2018 požádal o mezinárodní ochranu v Bulharsku. Na území ČR o mezinárodní ochranu nežádal a deklaroval svůj záměr pokračovat v cestě do Francie a požádat tam. Je tedy nepochybné, že v případě žalobce se jednalo o druhý typ řízení, tj. řízení o přijetí zpět zejména dle čl. 18 odst. 1 písm. a) a čl. 24 Dublinkého nařízení. Článek 28 odst. 3 Dublinkého nařízení pak ve svém textu výslovně používá oba termíny i tedy i převzetí i přijetí. Dle názoru soudu je zřejmé, že čl. 28 lze aplikovat a rozhodnout o zajištění v obou shora uvedených typech řízení dle Dublinkého nařízení, tj. v řízení o převzetí a i v řízení o přijetí zpět. Soud proto neshledal argumentaci žalobce důvodnou.

S ohledem na vše výše uvedené nezbylo krajskému soudu než žalobu jako nedůvodnou zamítnout (výrok I).

V. Náklady řízení

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšné žalované nevznikly náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti (ani jejich přiznání nepožadovala) a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II tohoto rozsudku).

Ustanovenému zástupci žalobce soud přiznal odměnu za zastupování v tomto řízení na náklady státu (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Ustanovený zástupce má právo na odměnu, která se skládá z nákladů právního zastoupení ve smyslu vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, které spočívají ve dvou úkonech právní služby: převzetí a příprava zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. a) cit. vyhlášky a sepsí žaloby podle § 11 odst. 1 písm. d) citované vyhlášky v sazbě 3100 Kč za každý úkon právní služby. K těmto úkonům právní služby náleží též náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč za každý úkon právní služby. Jelikož zástupce žalobce doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, zvýšil krajský soud částku odměny za právní zastoupení o tuto daň (21 %). Celkem tedy ustanovenému zástupci přísluší na jeho odměně za právní zastoupení v předmětné věci částka 8 228 Kč.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 7. listopadu 2018

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.